

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 22.

V četrtek 27. velikiga travna 1852.

Tečaj 17.

Sveto leto.

Zopet leto, sveto, sveto
Je prišlo za té, kristjan!
De se oberneš, k Bogu verneš,
Ti ta srečni čas je dan.

V hudobijo, slepotijo
Bog Gospod te stvaril ni;
Pot modrosti in svetosti
Pa le zgresaš svoje dni.

Svet zmotljivi, zapeljivi,
On ljubezin tvojo ima;
Bog resnični in pravični
Vse premalo ti velja.

Pomni vséga zlega téga —
To ti oči odperlo bo,
Kar sejaveci, razširjaveci
Zdanjih zmot počenjajo.

Duh prevzetni in nevkretni
Stira vsako viši oblast,
Strast dereča, slija zreča
Išo vso posést in slast.

Razodeva se le reva
Tu na zemlji več in več,
Kar je vero, pravo mero
Človek spačen vergel preč.

Slepi zmoti, grešni poti
Odpovej, kristjan, se spet,
De se mili Bog te usmili,
De bo greha dolg ti vzet.

Vernih glasi v svetim časi
Kličite, naj dá Gospod
Luč resnice, moč pravice
V novo vladati povesod.

H.

Namen, potreba in dobrotnost sedanjiga svetiga leta.

Iz južne Amerike imajo nekteri vertnarji nekako škerlatno-rudečo lilijo (aloea, lopatika), ki komaj vsacih 20 ali 30 let enkrat cvete. Lahko si mislimo, kadar se začne tako redko zeljše razcvetati ter čez toliko časa zopet svoje cvetje kazati, de vertnar pokliče svoje otroke, sosede in perjatle, ter jim reče: „Pridite pogledat dvajset — tridesetletnico, kako lepo rudeče cvetje poganja, de jo vidite: morebiti že ne bo nas na svetu, ko bo vdrugec cvetla.“

Tudi v vertu sv. matere katoliške Cerkve rase taka imenitna roža, ki nima samo imenitniga cvetja,

ampak tudi sad silne lepote in visoke cene, in se zredama, kadar ni kej posebniga, le vsakih 25 let enkrat razcvete ter obrodi nebeški sad. Imenuje se sveto leto. Le iz posebne milosti nebeškiga vertnarja Jezusa in po dobroti apostolskiga sedeža v Rimu nekaj let sem to rajsko rožo bolj pogosto pred oči dobivamo; pa zmirej ni bilo in ne bo tako. — Torej tudi Cerkev svojim vernim otrokam kliče, kadar ta čas gnade pride: Otroci, pridite, glejte cvetje, uživajte sad sv. leta, ohladite svojo pekočo vst v senci pod tolaživnim perjem te sadice; kej taciga morebiti ne bote posihmal več doživeli. Zbudé naj tudi nas tedaj besede sv. Pavla, te velike gnade ne zamuditi, kteri kliče: „Bratje, vemo, de je ura od spanja vstati; zakaj naše zveličanje je zdaj bližej... Noč je prešla, dan se je perblizal. Zdaj tedaj verzimo od sebe dela teme, in oblecimo orožje svetlobe.“

Sveto leto je dvojno; navadno sveto leto in posebno sv. leto. Navadno sv. leto je tisto, ki se je nekda na vsacih 100 let obhajalo, potlej na 50, še poznejši na vsacih 33 let, kolikor časa je Jezus na zemlji živel, in ki se zdaj na 25 let enkrat obhaja, in ne večkrat. Tako navadno sveto leto je bilo poslednje, ki se je pred 2 letama okoli Božiča obhajalo, pa se zavoljo prekucij ni moglo vse tako opraviti, kakor bi se bilo imelo. Posebno sveto leto je pa tisto, ki se obhaja pri posebnih perložnostih, in terpi le kake tedne. Tako posebno sv. leto se razpiše, kadar nov papež nastopi, pa ne vselej, ali za odvernjenje kake velike nadloge, hudih pregreh in nekersanskiga življenja i. t. d. Tako posebno sv. leto se zamore nameriti večkrat, kakor res ni dolgo, de je bilo večkrat, kmalo eno za drugim posebno sv. leto. Zamore se pa tudi zgoditi, de taciga posebniga sv. leta silo dolgo nobeniga ni. Za to je negotovo, kdo bo spet kako sv. leto učakal: kar je mladih, utegnijo se kteriga učakati, ali pa ne; kar je pa starih, bodo, nar pred de, že v merzlih grobih počivali, ko pride drugo sv. leto.

To sv. leto, ki smo ga zdaj začeli obhajati, je posebno sv. leto, in ima po odmenu sv. Očeta vsiga kersanstva namen, od Boga sprositi, de bi ponizal, odvernil, poboljšal in spreobrnil sovražnike svete vere in sovražnike očitniga mira, de bi zamogli verni kristjani varni in mirni pred dušnimi in telesnimi zapeljivci živeti.

Kako nevarni de so sovražniki očitniga miru, ni treba obilno razlagati, ker zlasti vsak gospodar sam vidi, de od tistiga časa, kar je bil mir podert, on ima po vsih straneh dosti stisk, in ni redko, de s svojo deržino mora stradati, kakor

popred nobenkrat ni. K temu pa pervzemimo tisto nar veči nesrečo puntanja in očitniga razpertja, na katero le malo kdo pomisli, namreč to: koliko mladih vojšakov in družih starih in mladih ljudi je bilo pokončanih in pobitih tačas na vojskah, ravno ko so bili v nar hujših smertnih grehah, in so brez gnade, brez vere in brez upanja, brez kesanja in poboljšanja v nar silniši slepoti stopili pred tisti sodni stol, pred katerim ni več usmiljenja, ampak zgolj pravica. Če pa človek doma v miru umerje, se vendar več del previdi s sv. zakramenti, se skesa in spokori, če je v kakih hudih rečeh bil, tako de po človeški slabosti upamo, de mu bo dobrotljivi Bog usmiljen, ker se je k njemu spreobrnul. Imamo tedaj pravičin vzrok v tem sv. letu Boga prositi, de bi ukrotil sovražnike deželskiga miru, in mir ohranil po hišah in poljih, per ljudch in živini, po mestih in vasch.

Bolj nevarni se, kot sovražniki miru, so sovražniki svete vere. Ti sovražniki so dvojni: domači in zunanji sovražniki sv. vere. Ako se na lepi zreli sad od zunaj osé in drugi gnusi spravijo in ga se od znotraj začne červ vjedati, potlej bi bilo res živo čudo, ako bi zdrav ostal taki sad. Taki sad je pa sv. vera, ktera že od nejevercev in krivovercev mora odzunaj veliko preterpeti, — koliko občutljiviši se le je to terpljenje, ako se je pri zunajnih sovražnikih se njeni lastni sinovi kakor znotranji červi lotijo in jo začno objedati. Teh znotranjih in zunanjih sovražnikov sv. vere je pa zares toliko, de bi sv. kersanske katoliške vere že zdavno ne bilo na svetu, ako bi je Jezus ne bil na skalo zidal, ktere peklenške vrata ne morejo premagati. Zdaj veri, to je, sveti Cerkvi sicer ne more noben človek škodovati, de bi jo omajal ali razdjal: pa tistim sovražnikom — znotranjim in zunanjim gorje! kteri v skalo sv. Petra butajo, in si svoje svojeglavno čelo razbijejo, in tistim, ktere oni odvernejo od cerkve, ki je na skali zidana, in od živeža, ki ga ona daje, ter od lepiga kersanskiga življenja. Nar bolj nagnusni so domači sovražniki sv. vere. Komu bi se ne studilo pred tistim človekam, ki bi začel sam sebe do kosti gristi in klati, ali pa bi nož vzel in jel sam iz-se meso rezati. Tako pa delajo sovražniki svoje lastne vere.

Poglejmo tedaj nekoliko, kteri so nam domači sovražniki sv. vere, ki moramo v sv. letu prositi, de bi jih Bog odvernul.

Taki domači sovražniki sv. vere in lepiga življenja so:

1. Nekteri ljudje (veči del gospóski), kteri si posebin trud s tem delajo, priprostiga človeka preslepiti, kakor de bi bila vsaka vera dobra; zaničujejo post, cerkev, besedo božjo in služabnike Gospodove. Kdor tem sovražnikom v pest pride, prav lahko zgubi vero in nedolžnost, ako ni posebno močnosercin v dobrim. Torej molimo v sv. letu, de bi nas dobrotljivi Bog rešil od taci sovražnikov sv. vere. K takim sovražnikom se posebno štejejo tudi tisti, ki s krivoverci v zakon stopijo ter sebe in svoje uboge otroke zaveržejo, ako ne vzamejo od krivoverca spisaniga porostva, de bodo otroci katoliško rejeni.

2. Drugi domači sovražniki sv. vere so nekteri kmetiski in gosposki, ki niso za las boljši ali pa se hudovoljnisi od unih poprejsnih; namreč taki, ki se priprostim in nedolžnim lažejo, de to ali to ni greh, namestnike Kristusove obrekujejo in se hude reči čez nje lažejo, vse iz tega namena, de bi Kristusovo ovco ob vero

perpravili, ker dobro vedó, dokler je terdna v veri, je ne bodo mogli raztergati ter požreti njene nedolžnosti. Ti sovražniki Jezusove ovce davijo, kakor slana in toča razcvetljene zeljsa. Za to molimo v sv. letu, de bi nas milostljivi Bog teh tako budih in nevarnih sovražnikov sv. vere rešil.

3. Sovražniki sv. vere so nekteri, ki so bili vojaki in drugi ljudje, ki mnogo po svetu hodijo; sami oblagani in zapeljani domu pridejo in tudi druge zapeljujejo. Vse kar so gerdiga in hudiga po svetu vidili in slišali, med ljudi trosijo, veliko si pa tudi sami zmislijo, ter širokoustno bahajo in vse križem lažejo. Že domá vidimo in se večidel vselej prepričamo, de, kar se čez bližnjiga govori, je skoroj vselej več ko pol ali pa vse zmisleno: kdo bo potlej tako malo pametin, de bi iz ptujiga take laži verjel! Vender se verjamejo, in taki ljudje včasi toliko pohujšanja store, de ga v resnici ne bodo v stanu popraviti, ako bodo začeli pokoro delati. Molimo tedaj tudi za take v tem sv. času, de bi jim Bog dal spoznati tisti strašni mlinski kamen, ki bi bilo boljši, de bi jih zatopil v globoko morje, kakor de pohujšanje in nejevero med brate trosijo.

4. Očitni sovražniki svete vere in trosivci vsiga hudiga so tisti, bodi si po mestih ali po kmetih (ljudje sami jih nar bolje poznajo), ki dni Gospodovih ne spoštujejo, ob praznikih hodijo na cesto, so velikrat brez maše, nauka in sploh brez besede, božje, in s svojim djanjem ne prelomijo le samo kar naravnost cerkvene zapovedi, temuč tudi kristjane s svojo vožnjo o taci dneh pohujšujejo. Se hujsi so, kteri po tvarnah ali fabrikah in delarnicah cele nedelje delajo. Molimo tedaj, de bi po pretečenim tem sv. času ne v mestu, ne na kmetih ne bilo več taci sovražnikov sv. vere.

5. Sovražniki sv. vere in očitni pohujšljivci so fantje ali pa možje in vsakteri, ki se v cerkvi v obličju živiga Boga čez mero nespodobno zaderže, k povzdigovanju ali žegnu ne pokleknejo: ki med pridigo, sv. mašo ali litanijami zunaj cerkve postajajo ali pa celo pit ali igrat gredo. Mlačnost in verna vnemarnost se s tem neizrečeno širi, mlajši se k ravno takimu vlačugarskimu djanju pohujšajo in so zmiram bolj prederzni in hudovoljni. Ravno tako tisti, ki deržine ali svojih lastnih otrok ne svaré, ki v pregrehah živé in se pohujšljivo obnašajo.

6. Eni zmed nar hujših domačih sovražnikov Boga in svete vere so tisti, ki dobre in pobožne kristjane (zlasti velikrat une ženskiga spola) zasmehujejo, jim marsiktere imena in perimke perlastujejo, jih preganjajo in kar morejo, nad nje hudiga nategujejo, de bi se drugi tolikanj bolj Jezusu zvesto služiti bali in od lepiga življenja ostrasili. Ti nagnusni ljudje so Bogu nevošljivi, de se kacija dobriga človeka na svetu ima, oni so Bogu nevošljivi, če ga se kdo v resnici iz celiga serca ljubi in greh sovraži: oni — sami Sodomljani — bi radi živo Sodomo na zemlji imeli: — gorje njim! Za to molimo v sv. letu, de bi dobrotljivi Bog ponižal tudi té domače sovražnike sv. vere in jim dal spoznati, v kakim grehu zoper sv. Duha se oni znajdejo, kteri se komaj kterikrat odpusti. Se veliko družih sovražnikov sv. vere imamo, vsak naj zoper tiste orožje svoje molitve v tem sv. času obrača, kteri so mu nar bolj nevarni.

Sveto leto je razpisano pa tudi zoper zunanje sovražnike sv. vere, zoper nejeverce in krivoverce, kteri z besedo, z zgledam, z zapeljivimi spisi in na mnoge viže katoliške kristjane od sv. vere odvračajo. Med temi so zlasti luteranarji posebno

zvijačni; oni se hvalijo z usmiljenjem, in res marsikej dobriga storé, de bi katoličane na ptujim preslepili; pa bi prav storili, ako bi svoje usmiljenje tudi na svoj dom obrnili; de bi jim v velikim Londnu vsako leto toliko ljudi od lakote ne pomerlo.

Taki in enaki so domači in nedomači sovražniki sv. vere, zoper ktere je razklicano sedanje sveto leto. Nar večí bo zmaga, ako bodo sovražniki po molitvi vernih od Božjiga usmiljenja premagani, orožje položili, in skesani odpušenja svojih velikih pregreh iskali. Zanesti se nam je, de veliko se jih bo res spreobrnilo, in če bo več molitve dóbríh in če bo bolj vživa in presunljiva ta molitva, več sovražnikov bo ob moč peršlo, in več se jih bo čisto spreobrnilo. In če se jih bo več spreobrnilo, večí bo veselje sv. očeta vsiga kersanstva, veselje sv. Cerkve in angelov v nebesih.

Pomočki k temu spreobrnjenju so v tem sv. času veliki in prav posebni, kakoršnih nimamo druge čase. Nekteri grehi so taki, de si zunaj sv. leta odvezo sami papež perderžé, p. ko bi kdo nad duhovniga prederžno roko stegnil ter ga udaril i. t. d.; nekteri grehi so škofam perderžani, p. požiganje, zapeljevanje v krivo vero in punt, odganjanje ali zatiranje rojenca pred rojstvom i. t. d. Druje kratí bi mogel taki grešnik sam k papežu ali škofu iti, ali pa svojiga spovednika prositi, de bi pod skritim imenom oblast sprosil, od tacega greha odvezati. V tem času milosti Božje pa zamore vsak pravi spovednik sam od taceh grehov odvezovati; le nekoliko malo nar strašnejših hudobij je, ktere se perderžane ostanejo. Tudi od storjenih obljub zamore v tem času vsak spovednik spovedenca rešiti, akoravno bi bile obljube z zakletevjo in persego poterjene, razun nekterih velikih in očitnih obljub.

Dobrotljiva mati sv. Cerkve tudi taceh ne pozabi, ki zavoljo bolezni ali družih vzrokov ne morejo vsiga spolniti, kar je predpisano, de bi se vender vdeležili velike dobrote sv. leta, ona spovednikom oblast da, takim nezmožnim kej družiga naložiti. Tudi otrokam, ki se niso za obhajilo, spovednik za obhajilo kej družiga naloži in zamorejo ravno tako doseči dobrote sv. leta. Za to tudi malim, ki so že per spovedi bili, tega sv. časa ni zamuditi; veliko otrok je, ki ga ne bodo več učakali. Človek živi le en samkrat, torej ne sme zamuditi gnad, kterih se lahko vdeleži.

Vsak tedaj lahko spozná, de je ta čas čas velike gnade in posebniga usmiljenja; kristjanje, nikar de bi ga zamudili! Bog hoče imeti dobre otroke; kdor ni bil dober dozdej, naj začne odsihmal dober biti, ko ga Bog tako perjazno vabi. Ni več en mesec, ko bo stala očiščna kersanska čeda pred Gospodom, ovce bodo umite in Gospod bo dopadajenje nad njimi imel; vsak naj pomisli, kako britko mu bo per sercu, ko bodo ti dnevi zveličanja h koncu šli, ako on ne bo med očiščeni, ali še celo na potu očiščevanja ne! — Storimo tedaj, kakor Izaija kliče: „Hudobni naj zapusti svoj pot, in krivični svoje misli: verne naj se k Gospodu, našimu Bogu, on se ga bo usmilil, zakaj on je poln usmiljenja.“ J.

Cerkvena slovesnost v Brašlovéh.

Prikazuje se veliko in vedno več in več pomenljivih znamenj v vsih razmerah očitniga in osebniga ali domačiga življenja, ktere nam v pričujoč-

nosti že tako čez mero žalostni, le se bolj žalostno prihodnost napovedujejo, kakor je bilo v „Danici“ že mnogokrat od njih govorjenje. Vender, akoravno je prav in potrebno, de Šionskim čuvajem enaki na vse te znamenja pazljivo gledamo, jih ljudstvu tolmačimo ter mu kažemo rekoč, kaj de pomenijo in kam de kažejo; vender pravim, ne sme ta pazljivost tako daleč iti, de bi nasprot mi sami slepi bili za mnogo družih veselih in tolažljivih znamenj, ktere se tu in tam razodevajo in nam saj nekoliko upanja dajejo, de se bodo ljudstva se poprej predramile in na pot pokore in pokorsine do Boga povernile, predeja ura usmiljenja in perzanasanja božjiga odteče.

Med te tolažljive in vesele znamenja štejemo tudi po pravici po mnogih krajih zlasti na Slovenskim med duhovsino in med ljudstvom v enaki meri na novo vneto perzadevanje, veliko trudenje in darovanje Bogu v čast ali celo nove cerkve zidati in druge koristne duhovske reči napravljati, ali pa že pričujoče popravljati in lepsati, de bi, kolikor človeška moč zamore, bile vredne prebivališa nar viksiga kralja nebes in zemlje. Sicer se pa tudi per teh perloznostih prav dobro loči dvojna vojska, ktera se na borisu tega sveta neprenehama bojuje: vojska božja in vojska satanova. Otroci tega sveta namreč per vsih takih perloznostih naglo veliki hrup vzdignejo in na vse gerlo vpijejo: čimu toliki stroški za cerkev, čimu tako drago lepoto na altarjih, saj bi staro tudi veljalo in prav kakor Judež Iskarjot perhlinjeno zdihujejo: „Čemu tolika potrata!“ Vender ne perstavijo več, kakor on: Lahko bi se bilo mazilo za več ko dve sto denarjev prodalo in znesek se razdelil med uboge; današnji nasledniki in deležniki Judeževiga serca in Judeževih misel vejo namreč denarje že boljši obrniti, postavim: v zidanje hiš za posvetno veselje, v kterih se vse noči gode, škriplje, piska, igra in plese in z vmazanimi burkami in še bolj vmazanimi igrami zijalnemu gledavstvu grešni kratkočas dela; v zidanje tvarnic ali fabrik in enacih reči, v kterih se prav velikrat trije poglavitni, že od apostelna Janeza popisani, maliki sedanjih kersenih ajdov z drago disečim kadilam in z nikdar ne predragimi žertvami častijo: denar namreč, razujzdanost mesa in napuh duha in mesa. Tako otroci tega sveta; — vse drugač pa otroci božji, kteri z zatajevanjem samiga sebe svoje darove na Gospodov altar polagajo, in, ako je treba, tudi po poslednji penez sezejo vedoči, de tisti, kteri Bogu na posodo daja, nar boljši in gotovši obresti prejema. In tako je prav, de se cerkvene dela z dobrovoljnimi darovi pobožnih kristjanov izpeljujejo, de se ne bo hudič ponasati zamogel ter reči: v tej hiši imam jaz tudi nekoliko pravice, saj so tudi moji težaki in služabniki pomagali, in de ne bo iskal svojiga dobička per tempelnu božjim, kakor ga zares povsod iše, in Bogu bodi potoženo, le prepo-gosto in obilno najde.

Nar svetejši kraj za vsako faro, proti kterimu bi imeli farmani svoje oči in usesa vedno obračati, je gotovo farna cerkev, v kteri Vladař nebes in zemlje še tudi posebej kakor vsigamogočni Varh farmanov in njih zemeljske in duhovne sreče v zakramentu presvetiga resnjiga Telesa vedno pričujoč prebiva. Le malo far pa se najde na deželi, ktere bi tako lepo in na tako prijaznim mestu stoječo farno cerkev imele, kakor jo ima stara Brašlovška fara. Tode ravno perimek, de to faro in njeno cerkev staro imenujemo, da razumeti, de je

znotranja naprava cerkve v preteku dolgih stoletij že slabeti začela in v svoji perhljivosti farmanam le preglasno pridigovala, da ni nič obstoječega pod solncem in da je vse človeško delo le minljivi prah in pepel. To je veljalo zlasti od stranskih altarjev in prižnice. Začela se je tedaj daleč bolj in bolj med farmani sveta želja vneti, svojemu nebeskemu Kralju in Gospodu dar otročje ljubezni in dolžne hvaležnosti na altar položiti in cerkev polepšati ter ji dati še lepši in veselši podobo. Sedanji za čast božjo in blagor fare neutrudeni visokocastiti gospod fajmošter in dekan Mihael Stojan, so, pred šestimi leti komej faro nastopivši, ti želji svojih farmanov ročno naproti prišli in jo z vneto besedo še bolj podžigali, in v kratkem času sta stala dva popolnoma nova stranska altarja in nova prižnica od mojstrovške roke našiga slovitiga rojaka Matveža Tomca iz št. Vida poleg Ljubljane izvrstno vdelana, še našim poznim potemcem živi spomin pobožnega serca njih prednikov. Tudi stari križev pot se je mogel kmalo novemu uganiti in tako te je cerkev, berž ko si vanjo stopil, vsa pomlajena od vseh strani v novim blišu in lepoti prijazno pozdravljala: le v eni dveh stranskih kapelic je še stal stari altar sedem žalost Matere božje, kateri se v svoji stari že silno obnošeni obleki novemu ozaljšanju nikakor ni mogel več prilagajati. Vendar pa so farmani ravno do tega altarja že od nekdanj poseben pobožnost imeli in silno radi pred njega poklekovali, v dušnih in telesnih potrebah nebesko kraljico na pomoč klicati: zato je bil čas, tudi ta altar z novim zamenjati, pa kako in s čim v tako silno slabih časih? Ko so pa ravno te in enake reči gosp. dekan sami per sebi premišljevali in prerajtovali, se jim je zgorej pohvaljeni podobar g. Tome ponudil, za kolikor mogoče nizko ceno nov v vsakim obziru umetnosti dovršen altar narediti, kateri naj bi se za pozne čase govoreč spominik bil slovenske cerkvene podobarske umetnosti, cerkve nova in posebna lepota, pobožne in zaupljive molitve goreč spodbudovavec, vsem obiskovavcam svetiga veselja vir in celi fari glas in pridigar terpljenja Kristusoviga in Mariiniga. Z zaupanjem v božjo pomoč in radodarnost pobožnih farmanov se je tedaj delo začelo in srečno dodelalo, in ravno prečeno četrto nedeljo po Veliki noči je Brašlovška fara v svetim veselju slovesno posvečenje tega noviga altarja obhajala. Naj drugo pero umetnijsko ceno tega dela vredno popiše: mi se deržimo tukej le duhovne strani cerkveniga obhajanja.

(Dalje sledi.)

Zgled našiga olikaniga veka.

Eno leto je, kar se je bila zbrala družba gospodov, gospa in gospodičin v nekim poglavitnim mestu. Po mnogih razgovorih pridejo tudi — čuda golemoga! na sveto vero. Bili so gospodje, ki so veliko sol prehrustali, in gospe in gospodičine v učilnih ustavih odreja: kolika učenost je bila tedaj zbrana! Neutegama popraša nekdo pričujoče, če mu morejo še povedati tiste poglavitne resnice, ki jih mora vsak katoliški kristjan vediti in verovati, da se zveliča. Zdaj skušajo drug za drugim, pa ne morejo se do srede, kako se le do kraja; nobedin učenih ni prav vedil, kako bi začel, in ktere ravno do se te poglavitne resnice. Gospe se smeja, pa tudi one ne morejo z vso svojo modrost-

jo vsih sklepati. Poslednjič jim na pomoč pride domača gospa in reče: Meni se zdi, da bo naša Anica to bolje znala, kot mi vsi. Pokliče tedaj dekle in jo popraša: Anica! ali nam veš povedati šest resnic? Kaj bi ne, gospa! reče kmetiško dekle; sklene po stari navadi roke, kakor da bi molila. Ko jih odmoli, reče: „To mora vsak človek vediti in verovati, ko k pameti pride, da se zveliča,“ in beži iz sobe. Gospodje in gospe jih zopet skušajo skupej spraviti, pa tudi zdaj jim ne gredo prav po redu. — Tako napredva naš vek v oliko! — (Zagreb. list.) — Bilo je že enkrat rečeno, da: učeni za večnost znajo slabo rajtati.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Ni davno, kar je bila ena zmešana ženitev brez poročila katoliške odreja otrok sklenjena; zdaj se že druga napravlja. — Uboga Cerkev! — Pač ubogi veliki večnjeni nepokorni otroci!! — Gospod Janez Krivic, fajmošter in dekan v Gorjah, je pervoljenje dosegel, v pokoj se podati. — Gospod Jožef Marinko, kaplan v Kovorju, je 24. t. m. v Ljubljani, kjer je zdravja perčakoval, za jetiko umrl. Bog mu daj večni mir in pokoj! — 25. t. m. je 6 usmiljenih sester v Ljubljano peralo, tudi tukaj nadložnim križe in težavo polajševati.

Razgled po keršanskim svetu.

Kolin. Tukej je na Svečnico pod obrambo Prečiste Marije Device in sv. Jožefa stopila v življenje nova družba v odkupovanje in odrejaevanje mladih zamork. Ud zamore sleherni biti, kdor na mesec šest vinarjev plača. Želi se tudi, da bi vsak ud o praznikih Matere Božje in v god sv. Jožefa k Božji mizi perstopil.

Iz Berolina, 24. maliga travna. Od petka sem se je dva in dvajset protestantov v katoliško cerkev vernilo. V petek je duhoven Hercog 18 dosedanjih protestantov po opravljeni spovedi obhajal. Dans je duhoven Franke tri protestante, in misionar Müller v katoliški bolnišnici eniga spreobrnil. V velikim mestu protestanske Nemčije se toliko spreobrnjenje še ni perkazalo.

Iz Mileškiga otoka. Anglikansko vladarstvo je nekaj časa sem do katoličanov veliko pravičniši, kakor se je pa po prigodbah na Anglikanskim smelo perčakovati. Poprejšnji poglavar More O'Ferrall je bil katoličan in se je poglavarstvu odpovedal, ko je vladija predlog zavoljo imen storila. Tudi sedanji poglavar William Reid je katolicčanam zlo všeč. Ni davno kar je dovolil, da se bo v La Valette Jezuitarsk samostan napravil. Možem, ki so se mu zavoljo tega zahvalili, je odgovoril, da je le dolžnost storil.

V Boenu na Tirolskim je bila 13. maliga travna odrejaevnica za uboge deklice slovesno odprta. K ti napravi je nar več perpomogla nadvojvodinja Rajnerjeva, ki z nadvojvodam vred v tem mestu prebiva. Nadvojvodinja je v to 4800 goldinarjev darovala, nadvojvoda je pa še 1000 goldinarjev perdal. Neka devica, ki noče imenovana biti, je 2500 goldinarjev obljubila. sprednica ženske družbe je 1320 goldinarjev podarila, in družba „Veselje in edinost“ je po srečkanju 2000 gold. v ta namen perdobila. Za uboge deklice bodo usmiljene sestre skerbele.

Mili darovi.

Za afrikanski misjon. L. J. v namen svetiga leta 2 gold.; A. Z. 2 gold.